

4649 23. Febr. 1897: 3. Beh. af Lovf. om Arbejders Forsørgelseslov efter Ulykkestilf. 4650

statning var givet, var Spørgsmaalet dermed ogsaa afviklet. Den modsatte er Forsørgelseslynspunktet, og jeg tror afgjort, at alle de paagældende ere bedst tjente med at blive behandlede efter Forsørgelseslynspunktet og ikke efter Erstatningsreglen. Hvor tro de nogen Sinde, at man kan give Erstatning for paadraget Invaliditet eller anden saadan Ulykke? Og den Erstatning, som gives, hvad er den i Virkeligheden? Kommer en ung Arbejder, der ikke har haft større Løn end 300 Kr., til Skade, saaledes at han er fuldstændig uarbejdsdygtig, hvad bydes der ham saa? Der bydes ham paa et Brødt efter Forslaget 1,800 Kr., og er han, som sagt, en ung Mand i sine tidligste Aar, ser man allerbedst, hvad det betyder. Hvis han nemlig vil omsætte denne Sum i en Livrente, kan han hælde ca. 100 Kr. om Aaret, det er Erstatningen. Og naar han faar sine 1,800 Kr. udbetalt, hvorledes anvendes de saa? Nogle Aar efter ere de maaste færdige, og Manden er da henvist til Jattigforsørgelse. Denne Erstatningsbetragtning har jeg paa tidligere Trin af Forhandlingen søgt efter min Evne at bekæmpe og i Stedet derfor at sætte Forsørgelseslynsynet, nemlig dette, at Samsundet siger til den af Ulykken ramte: Vi kunne ikke erstatte dig den Ulykke, der har ramt dig i Samsundets Tjeneste — thi det er en Samsundstjeneste, naar han arbejder paa den ene eller anden Maade for Samsundet — men vi kunne, saa godt som vi formaa, forsørge dig i Fremtiden! Altsaa, Samsundet overtager direkte eller indirekte Forsørgelsen. Det er en hel anden Betragtning, som man til min Beklagelse fuldstændig har forladt. Dernæst har man indskrænket den hele Reform til kun at omfatte visse Dele af Industrien, de saakaldte farlige Erhverv. Jeg tror, man i Praxis vil komme til at erfare, at det vil blive overordentlig vanskeligt at drage Grænsen paa en saadan Maade, at Samsundet i Umyndelighed erkender, at Grænsen mellem, hvad der kan betegnes som farligt og ikke farligt, er retfærdig dragen. Man vil faa at se Eksempel paa Eksempel, paa at Offentligheden kan paapege: den og den Gren er ikke inddraget under Loven, skønt den dog er saa og saa meget farligere end de Erhverv, som nu Loven har ramt! Jeg ser meget vel, at naar man har indskrænket sig

til Industrien og udeladt Landbruget som Helhed, har man dog unddraget visse Stumper af Landbruget navnlig ved Vædringsforslag, som bleve vedtagne ved 2den Behandling, idet man ogsaa har inddraget de Virksomheder i Landbruget, som benytte Maskinkraft. Denne delvise Inddragen af Landbruget vil ogsaa i Fremtiden kunne vække ikke ringe Betæneligheder; thi den vil blandt andet have en Følge nemlig den, at man vil have yderligere Vanskelighed i Fremtiden ved at organisere den fælles Byrde for Landbruget, naar Dele af det allerede ere inddragne under Loven. Det vil man komme til at se, naar man vil gaa videre. Jeg stal ikke paa nogen Maade her opholde mig ved, at Loven selvsølgelig bliver mere eller mindre en Sølv- eller Guldgrube for de forskellige Forsikringselskaber. Jeg vil kun spørge den ærede Drøfser: Naar det hedder i Loven, at man kan anbringe Kapitalforsikringen som en Livrente, og naar der tales om „Livrenteselskabet“, er det saa Meningen, at dette Livrenteselskab er den offentlige Statsforsikringsanstalt, eller er det Meningen, at ogsaa de forskellige private Livrenteselskaber kunne komme i Betragtning her? Vi have jo flere indenlandske saadanne og flere udenlandske foruden. Det er jo givet, at Vedtagelsen af denne Lov i høj Grad vil støtte disse Forsikringsvirksomheder. Der var dernæst et Punkt i Bergs tidligere Forslag, som man i Princippet vistnok vilde lægge størst Pris paa. Det var — jeg har selv gjort opmærksom derpaa ved tidligere Forhandlinger meget stærkt — vistnok affattet paa en Maade, som vilde vise sig i Praxis at være umulig at gennemføre, men derfor var Tanken ikke desto mindre rigtig: Tanken om at faa tilvejebragt et Arbejdsraad til Afgørelse af de forskellige Tvistigheder, som Ulykkesforsikringen kunde foranledige, et Arbejdsraad, som ogsaa kunde komme til at spille en Rolle til Udjævning og Forlig med Hensyn til andre Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Dette Arbejdsraad, erindre vi alle, var sammensat paa en ganske vist mærkelig Maade med et særdeles udviklet og næsten ikke forstaaeligt Valgmateri. Naal det kunde man jo have lempet og bedret og gjort mere praktisk. Ogsaa i Loven, som den her foreligger, er der et Arbejdsraad, men hvad er det? Me-